

تعزیه خوانی
در
شهرستان سیرجان

پژوهشگر:
علی اکبر وثوقی رهبری

انتشارات
مرکز کرمان شناسی

سرشناسه: وثوقی رهبری، علی اکبر
عنوان و پدید آور: تعزیه خوانی در شهرستان سیرجان / پژوهشگر علی اکبر وثوقی.
مشخصات نشر: کرمان: مرکز کرمان شناسی، ۱۳۸۶

مشخصات ظاهری: ۱۹۲ ص.

شابک: ۹۶۴-۹۹۰۸-۱۷-X

وضعیت فهرست نویسی: فیا

یادداشت: کتابنامه: ۱۸۹ ص.

موضوع: حسین بن علی (ع)، امام سوم ۴ - ۱۶۱ ق --- سوگواریها.

موضوع: تعزیه --- ایران --- سیرجان.

موضوع: سوگواریها --- آداب و رسوم

شناسه افزوده: مرکز کرمان شناسی

رده بندی کنگره: ۷۳۰۳ و ۴۲۱۲ PIR

رده بندی دیونی: ۸۱۶۲/۰۵۱۲

شماره کتابخانه ملی: ۱۰۲۶۷۷۵

عنوان: تعزیه خوانی در شهرستان سیرجان

تألیف: علی اکبر وثوقی رهبری

ناظر و مدیر امور اجرایی: مجید جاوید

حروف نگار و صفحه آرایی: ندا غلامرضا بیگی (مرکز کرمان شناسی)

ناشر: مرکز کرمان شناسی

طرح جلد: مجتبی یزدانیپناه (موسسه بوتیا)

ناظر پژوهش: آقای یحیای آقاعباسی

تیراژ: ۲۰۰

چاپ: اول ۱۳۸۶

صحافی و چاپ:

شابک: ۹۶۴-۹۹۰۸-۱۷-X

حق چاپ برای ناشر محفوظ است

انتشارات مرکز کرمان شناسی: کرمان - خیابان ابن سینا - مرکز کرمان شناسی

تلفن: ۰۳۴۱-۲۲۶۹۵۸۱-۴

«فهرست»

۷	 مقدمه ناشر
۱۳	 مقدمه مؤلف
۲۷	 قیام همیشه جاوید کربلا
۴۱	 سیر تکاملی تعزیه در ایران
۴۹	 تعزیه دیروز و تعزیه امروز در سیرجان
۵۳	 برگزاری مراسم تعزیه خوانی در حسینیه پاریز
۶۳	 گزارش اداره کل اوقاف استان کرمان درباره اسامی موقوفاتی که وقف بر عزاداری
۶۵	 موسیقی تعزیه
۷۱	 تعزیه خوانی در پاریز
۹۷	 تعزیه خوانی در روستای عماد آباد سیرجان
۱۰۷	 تعزیه خوانی در روستای کران
۱۱۹	 تعزیه خوانی در روستای محمودآباد سادات سیرجان
۱۳۱	 تعزیه خوانی در مکی آباد
۱۵۳	 تعزیه خوانی در نجف شهر
۱۷۳	 تعزیه خوانی در روستای نصرت آباد
۱۸۱	 تحلیل و نتیجه گیری از برگزاری تعزیه در شهرستان سیرجان
۱۸۹	 منابع و مأخذ
۱۹۱	 با تشکر از آقایان

بسم الله الرحمن الرحيم
 وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی
 اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان کرمان

لوح سپاس

جناب آقای علی اکبر دثوقی رهبری

بی شک نقش تحقیقات پژوهش در عرصه خلاقیت های ذهنی و علمی، نقشی بس پویا و کارساز است که در پرتو آن سازندگی و کارآیی، آینده ای درخشان را نوید می بخشد و تجربه نیز نشان داده هر نسلی که به پژوهش های کارآمد روی آورد، آینده خویش و مردم خود را بسجده پیچیده است. اینک که کشور اسلامی ما، با جمعی مثبت در عرصه تحقیقات کام نموده است، در هفته پژوهش و در بهترین دوره معرفی پژوهش های برگزیده فرهنگی، انتخاب پژوهش جناب عالی را به عنوان برتری مراسم عده دینی عاشورا ده ماه مبارک رمضان در سیرجان تبریک گفته و توفیق روز افزون شما را از درگاه خداوند متعال مسئلت می نمایم.

علی ملا نوری
 مدیرکل و رئیس شورای پژوهشی اداره کل
 فرهنگ و ارشاد اسلامی استان کرمان
 ۱۳۸۶

مقدمه ناشر:

به نام آن که جان را فکرت آموخت

خورشید سر برهنه بر آمد ز کوهسار

روزی که شد به نیزه سر آن بزرگوار

ابری به بارش آمد و بگریست زار زار

موجی به جنبش آمد و برخاست کوه

«محشتم کاشانی»

تعزیه، در لغت به معنای سوگواری، توصیه به صبر کردن، تسلی دادن و پرسش از بازماندگان در گذشتگان، بر پای داشتن یاد بود عزیزان از دست رفته است؛ ولی در اصطلاح به گونه‌ای از نمایش مذهبی منظوم گفته می‌شود که در آن با تکنیک و محتوای خاص به خود که ملهم و بر گرفته از واقعه جانگداز عاشورا و اتفاقاتی که در این رابطه رخ داده، به وجود آمده است.

ساختار اصلی تعزیه را می‌توان بر مدار خیر و شر و رویارویی نیکی و بدی استوار دانست و با توجه به چنین ساختاری، گستره‌ی زمانی تعزیه از هبوط حضرت آدم به زمین و درگیری ناگزیر انسان و شیطان شروع و تا زمان ما ادامه می‌یابد. اما چون اساس تعزیه، ذکر مصائب اولیا و بزرگداشت خاندان عترت است، لذا تقریباً هیچ تعزیه‌ای بدون یادآوری وقایع کربلا و تعظیم امامان و بزرگان دین به نمایش در نمی‌آید. در خصوص پیشینه تعزیه، نظرات متفاوتی وجود دارد. برخی محققان پیشینه تعزیه را به آیین‌هایی چون مصائب میترا، سوگ سیاوش و یادگار زریران باز می‌گردانند. اما نظریه‌ای که بیشتر مورد بحث قرار گرفته است، در مورد مراسم اجرای «سوگ سیاوش» است. اما به احتمال بسیار تعزیه - فارغ از شباهت‌هایش با عزاداری‌های آیینی گذشته - صورت تکامل یافته و پیچیده‌تر سوگواری‌های ساده شیعیان سده‌های نخستین برای

شهادی کربلاست. اما شکل رسمی و آشکار سوگواری، به روایت ابن اثیر، نخستین بار به روزگار حکمرانی «آل بویه» بر می‌گردد؛ و آن بدین گونه بود که «معزالدوله احمدابن بویه» در دهم محرم سال ۲۵۲ قمری «در بغداد به مردم دستور داد که برای حسین بن علی (ع) دکان‌هایشان را ببندند و بازارها را تعطیل کنند و خرید و فروش نکنند و نوحه بخوانند و جامه‌های خشن و سیاه بپوشند و زنان موی پریشان، روی سیاه کرده و جامه چاک زده، نوحه بخوانند و در شهر بگردند و سیلی به صورت بزنند و مردم چنین کنند...».

هر چند که درباره «شبیه سازی» در مراسم عزاداری پیش از صفویه اشارتی وجود دارد. اما تعزیه به معنای امروزی آن در دوره صفویه به اوج خود رسید.

دلاواله، جهانگرد ایتالیایی در سفرنامه خود از عزاداری‌های دهه اول محرم - ۱۰۲۷ هـ/ ۱۶۱۸ م - در اصفهان گزارش مفصلی داده و از برگزاری نمایش‌های ساده در این مراسم سخن گفته است. گزارش تاورنیه از مراسم عزاداری در اصفهان و در حضور شاه صفی - ۱۰۲۸ هـ/ ۱۰۵۲ م - تکامل تدریجی شبیه سازی و بازسازی وقایع کربلا را در عزاداری‌ها نشان می‌دهد.

دوران زمامداری ناصرالدین شاه قاجار را می‌توان اوج تکامل تعزیه و یا به عبارتی «عصر طلایی تعزیه» نام نهاد. علاقه این پادشاه به تعزیه به حدی بود که به روایت پزشک مخصوصش «فوریه»: «امسال (۱۳۰۸ هـ) چون شاه در ایام محرم در سفر بود، مراسم سالانه تعزیه را در دو دهه آخر صفر اجرا کردند» و یا به گفته «گوینو»: در اوایل سلطنت ناصرالدین شاه حدود دویست تا سیصد مکان شامل تکیه و حسینه و میدان برای برگزاری تعزیه در تهران دایر بود.

«تکیه دولت» که در سال ۱۳۰۴ قمری به دستور ناصرالدین شاه قاجار - و مباشرت دوستعلی خان معیرالممالک - ساخته شد، در ترویج تعزیه بسیار مؤثر بود. تعزیه خوانان آنجا که در حقیقت تعزیه خوانی دولتی بودند، زیر نظر «معین‌البکای» دربار در برابر شاه و درباریان تعزیه می‌خواندند. به روایتی لباس‌های تعزیه خوانان تکیه دولت در دربار تهیه می‌شد و برای جنگجویان سپرها و شمشیرهای مرصع و کلاهخودهای جواهر نشان و برای بازیگران نقش یزید و ابن سعد، عمامه و قبا‌هایی با ترمه‌های عالی زر دوزی تهیه می‌کردند.

در دوره قاجاریه مجالس تعزیه زنانه نیز برپا می‌شد. در این مجالس که در دهه اول محرم هر سال در منزل «قمر السلطنه» دختر فتحعلی شاه برگزار می‌شد، همه تعزیه خوانان و

تماشاگران زن بودند. شایان ذکر است تعزیه زنانه به سبب تنگاهای عرفی گسترش نیافت و به منازل ثروتمندان و شاهزادگان محدود شد و ظاهراً برگزاری آن تا اواسط سلطنت احمدشاه قاجار ادامه یافت. هرچند در ادوار بعد نیز گزارش هایی از برگزاری مجالس زنانه تعزیه در دست است.

ذکر این نکته نیز لازم و ضروری است تعزیه های درباری در زمان قاجاریه - بویژه در عهد ناصرالدین شاه - از یک سوشاه را سرگرم می کرد و از سوی دیگر سبب عوام فریبی و دینداری او می شد. معین البکاهای درباری نیز برای خوشنودی شاه، پیرایه های بسیار به تعزیه بستند و آن را به نمایشی اشرافی تبدیل کردند. افزودن این پیرایه ها و بسیاری از مضامین و شیوه های اجرایی تعزیه سبب گردید تا علمای مشهوری چون: شیخ هادی نجم آبادی و شیخ جعفر شوشتی آشکارا به مخالفت با این تعزیه ها بپردازند.

با قتل ناصرالدین شاه در سال ۱۳۱۳ هجری و پیامدهای سیاسی و اجتماعی آن سبب شد، کار معین البکاها بی رونق شود. هر چند تعزیه خوانان غیر وابسته به حکومت در مناطق گوناگون ایران به صورت پراکنده به کار خود ادامه دادند.

پس از ناصرالدین شاه، تعزیه درباری رفته رفته اهمیت خود را از دست داد و پس از برکناری محمدعلی شاه از حکومت (۱۳۲۷هـ) استفاده از تکیه دولت برای تعزیه خوانی ممنوع گشت و در نهایت در دوره رضاخان (۱۳۰۴ - ۱۳۲۰ش) بویژه در دهه دوم حکومتش، سوگواری های محرم محدود شد و بتدریج برگزاری رسمی مجالس تعزیه متوقف شد. در زمان او تعزیه از تکیه دولت و دیگر حسینیه ها با آن عظمت و شکوه، به روستاها و شهرهای کوچک رفت، و رفته رفته در خاطره مردم رنگ فراموشی به خود گرفت و به قولی: «اگر تعزیه غمنامه باشد، این است، غمنامه تعزیه».

تعزیه که از درون سوگواری های مذهبی بر آمده و خود نیز جزئی از سوگواری به شمار می رفت، رفته رفته با پیمودن مسیر تکاملی، تنوع هایی نیز از نظر ترتیب، شکل و مضمون در آن پدید آمد. در یک تقسیم بندی، تعزیه را می توان در سه دسته کلی بر شمرد: «تعزیه دوره، تعزیه زنانه و تعزیه مضحک». در نمایش تعزیه متون نگاشته شده ای وجود دارد که به دلیل سینه به سینه بودن و تفکرات معنوی اهل این هنر مذهبی، معمولاً نویسندگان واقعی آنها مشخص نشده است. این متون با عنوان «نسخه» شناخته می شوند که همواره به فارسی منظوم است. بازیگران تعزیه نیز هر یک به قشری از طبقات جامعه تعلق دارند و بیشتر آنان حرفه ای نبودند و تنها در چنین مراسمی - به

دلایل مذهبی و اعتقادی دورنی، پای در میدان نمایش می‌گذاشتند.

تعزیه نویس‌ها در آغاز کار اشعار تعزیه را در «بیاض» می‌نوشتند. هر دفتر شامل یک یا چند «مجلس» تعزیه بود. تعزیه مثل نمایش نامه‌های کلاسیک یونان قدیم در یک پرده نوشته می‌شد که آن را مجلس می‌نامیدند. تعزیه خوانان معمولاً به تناسب ایام از جمله دهه اول محرم برای هر روز موضوع و مجلس ویژه‌ای داشتند. مثلاً در روز اول تعزیه، حرکت امام حسین (ع) از مدینه و وداع با اهل بیت و در روزهای دیگر تعزیه مسلم، دو طفلان مسلم، حرّ و... برگزار می‌شد.

به گفته همایونی - کتاب تعزیه در ایران - «تعزیه گردانان برای اجرای تعزیه متن هر یک از تعزیه خوانان را در نسخه‌ای جداگانه می‌نوشتند. این نسخه را «فرد» نیز گفته‌اند. تعزیه نامه‌ها منظوم بوده و اشعار آن‌ها در انواع قالب‌های شعری و بیشتر وزن‌های عروضی و به ندرت بحر طویل سروده شده‌اند. در آغاز زبان این متن گاه عامیانه و محاوره‌ای بود، اما بتدریج ارزش‌های ادبی یافت.

تعزیه خوانان را با توجه به نقش آنان به دو گروه «اولیاخوان» و «اشقی‌خوان» تقسیم می‌کردند. در کتاب تعزیه در ایران، آمده است: گروه اول را «مؤلف خوان» یا «مظلوم خوان» و گروه دوم را «مخالف خوان» نیز گفته‌اند. گاه به برخی از افراد بیش از یک نقش می‌دادند که در این موارد با همه نقش‌های او مؤلف بود یا مخالف. به بازیگرانی که فقط «سپاهی لشکر» تعزیه بودند و نقش کلامی نداشتند «نعش» گفته می‌شد و به کسانی که تعزیه می‌خوانند «نسخه خوان» می‌گفتند.

در خصوص استفاده از موسیقی ردیفی در تعزیه باید گفت، نمونه‌های بی‌بدیل مرکب خوانی در ده مجلس آغازین روزهای محرم و برخی مجالس دیگر، هنر و هوشمندی تعزیه گردان‌ها و تعزیه خوان‌ها را در تغییر دستگاه‌ها و مایگی نغمات به هنگام مکالمات و کار برد صحیح و منطقی آن‌ها نشان می‌دهد. از مجموع مجالس تعزیه‌ای که در مناطق مختلف ایران شنیده و ثبت شده، این نتیجه قابل توجه است که تقریباً کلیه دستگاه‌ها، گوشه‌ها و آوازهای موسیقی ردیفی ایران در مجالس تعزیه مورد استفاده قرار می‌گیرد. علاوه بر این، سود بردن از قدیمی‌ترین انواع تصانیف در قالب پیش آواز، نوحه و مرثیه نیز معمول بوده است و در ضمن به روایت «روح الله - خالقی» - (سرگذشت موسیقی ایران): موسیقی تعزیه موجب حفظ و تداوم بسیاری از نغمه‌ها و قطعات موسیقی سازی و آوازی ایران شد. در منابع تاریخی مربوط به دوره قاجاریه، در خصوص سازهای مورد استفاده در

تعزیه، به برخی از سازهای بادی بومی و ملی - همچون: کرنا و سرنا - اشاره شده است. ضمن این که شیپور نیز رفته رفته نقش شاخصی در تعزیه یافت. سازهای کوبه‌ای متداول نیز به طور معمول دهل و طبل بوده‌اند. نقاره‌های دو کاسه هم در برخی از تعزیه‌ها مورد استفاده قرار می‌گرفت. ذکر این نکته ضروری است که این گروه از سازها، نه در راستای همراهی آواز در تعزیه، بلکه بیشتر جهت فضا سازی کاربرد داشته‌اند. در برخی از نقاط کشور، نی‌چوپان، یا نی‌هفت بند نیز در تعزیه مورد استفاده قرار می‌گرفت - به طور نمونه، در مجلس طفلان مسلم - برخی شواهد حاکی است که استفاده از سنج نیز معمول بوده است. این آلت کوبی نیز مانند طبل و دهل و نقاره، صرفاً جهت فضا سازی مورد استفاده قرار می‌گرفته است.

- و سخن آخر، این که؛ در نمایش‌های مذهبی - آیینی که اوج آن در تعزیه نمود دارد، انسان با نیروی غیبی، جهان ملکوت و دنیای راز و رمز و به عبارت بهتر، با عالم قدسی سر و کار دارد. عنصر اصلی نمایش آیینی اسلامی، جوهره روحانیت است. چرا که این نوع نمایش به دنبال تزکیه تماشاگر، تعالی روح او و نشان دادن حقایق بزرگ و ازلی است. این نوع نمایش بیش از آن که سرگرمی و تفریح باشد، نوعی عبادت و وظیفه محسوب می‌شود. به همین دلیل، در نمایش‌های آیینی، هنرمند خود را خالق نمی‌داند، بلکه تنها خود را واسطه فیض می‌داند و خالق اصلی را خدایی می‌داند که همه چیز از آن اوست. هدف غایی همه نمایش‌های آیینی، تزکیه و تخلیه روانی و در نتیجه رسیدن به یک آگاهی برتر است. این اتفاق در بهترین شکل خود در تعزیه رخ می‌دهد. در تعزیه، مقصود تماشاگر صرفاً تماشا کردن نیست، بلکه شرکت کردن در یک مراسم عبادی - آیینی است. تماشاگر تعزیه از بیرون به آن نمی‌نگرد، از درون با آن یکی می‌شود. تماشاگر به راستی می‌داند که در دل خلاقیتی حاضر است که بر مبنای ارزش‌های اخلاقی - ایمانی یک جامعه شکل گرفته است. او می‌داند که قرار نیست پیامی را بگیرد و یا انتقال دهد، بلکه هدف این است تا با شرکت در یک واقعه، زنگار از آینه روحش بزداید، اشک بریزد و آرام شود.

و بی تردید، از این روست که «اشقیا خوان اول تعزیه» - شمر - در آغاز کار، در حالی که با گام‌های بلند و تند، صحنه نمایش را می‌پیماید، با چشمانی اشک آلود و با صدایی گرفته و محزون، چند بار می‌خواند:

الا یاران! نه من شمرم، نه این خنجر مراد از کار ما این است که این مجلس بکا باشد

آری، تعزیه در طول تاریخ اگر چه با فراز و نشیب‌های زیادی همراه گردید. اما چون ریشه در باورها و اعتقادات جامعه ایران اسلامی داشت - همچون جامعه ایران - به حیات مبارک خویش ادامه داد. در این دیار نیز به مانند دیگر نقاط ایران، همواره تعزیه در شهرها و روستاها جایگاهی خاص داشته و دارد و آنچه در ادامه، فرا روی خوانندگان محترم قرار می‌گیرد، حاصل تلاش چندین ساله جناب آقای علی‌اکبر وثوقی رهبری است که اشارتی به همین مهم در بستر جغرافیایی شهرستان سیرجان دارد. بجاست با تقدیر و تشکر از زحمات ایشان، یاد آور شویم که مرکز کرمان‌شناسی در راستای اهداف و وظایف خویش، رجاء وافر دارد، با انتشار مجموعه‌هایی از این دست، گام هایی هر چند کوتاه در جهت آشنایی و شناخت بیشتر اقشار جامعه با سنت ها و آیین‌های بومی و مذهبی نقاط مختلف کرمان - چون تعزیه که ریشه در تاریخ و جغرافیای عشق و ارادت به ائمه اطهار(ع)، بویژه حضرت سیدالشهداء امام حسین(ع) دارد - بردارد، ان شاءالله.

این غرقه محیط شهادت که روی دشت
از موج خون او شده گلگون، حسین توست
این خشک لب فتاده دور از لب فرات
کز خون او زمین شده جیخون، حسین توست
«محتشم کاشانی»

مجید جاوید

مرکز کرمان شناسی

مقدمه مؤلف:

به نام خداوند بخشنده مهربان

السلام علیک یا ابا عبدالله الحسین (ع)

سیری در مراسم تعزیه خوانی در گستره جغرافیایی سیرجان

مجموعه حاضر با عنوان «سیری در مراسم تعزیه خوانی در گستره جغرافیایی شهرستان سیرجان» حاصل مطالعه، بررسی و تحقیق، معلمی است که از سال‌های دور، دل در گرو تدوین آن داشته و برای نیل به این مهم، با مسافرت به شهرها و روستاهای سیرجان - پاریز، عمادآباد، کران، محمودآباد، مکی‌آباد، نجف شهر، نصرت‌آباد - تمامی مراسم تعزیه را مشاهده و اهم آن‌ها را به رشته تحریر در آورده است. تهیه تصویر وقف نامه‌هایی که در آمد موقوفات آنها به تعزیه خوانی اختصاص داشت و تهیه پرسش نامه از تعزیه گردانان و معمرینی که سالها در بر پای این مراسم نقش داشته‌اند، برداشت‌هایی بوده است که در این مجموعه مورد بررسی قرار گرفته است.

تهیه فیلم ویدیویی از مراسم تعزیه و مکتوب نمودن بسیاری از جزئیات مراسم، نویسنده را در شرح و بسط این مراسم یاری نموده. همچنین سعی بر آن بوده که با تهیه عکس‌هایی از مراسم تعزیه در هر روستا و شهر، آشنایی بیشتر خوانندگان این مجموعه را با مراسم تعزیه خوانی فراهم آورد. مطالعه بیش از بیست عنوان کتاب و منابع ارزشمند در حوزه تعزیه، مراجعه و مصاحبه با بیش از پنجاه نفر از دست اندرکاران تعزیه در این منطقه و بهره‌گیری از اطلاعات ارزشمند آنان، تلاشی بود تا بر غنای مجموعه حاضر بیفزاید. شایان ذکر است نام تمامی این بزرگواران و همچنین

اسامی تعزیه خوانان - موافق خوانان و مخالف خوانان - هر منطقه، از یک قرن پیش تاکنون نیز در این مجموعه ثبت گردیده است.

بی تردید، هدف نگارنده از تدوین مجموعه «سیری در مراسم تعزیه خوانی در گستره جغرافیایی سیرجان بدنبال انتشار کتاب‌های «تاریخ سیرجان» و «تاریخ تمدن و فرهنگ سیرجان» - ضمن معرفی و شرح برگزاری این آیین مذهبی در این منطقه جغرافیایی، همانا صیانت از یاد و خاطره فداکاری‌ها و جانبازی‌های حماسه آفرینان واقعه کربلا و عاشقان و علاقمندانی است که در طول قرن‌ها - به رغم تمامی تنگناها و کمبودها - با برپایی تعزیه، مراتب ارادت قلبی خویش را به ائمه اطهار(ع) به منصفه ظهور گذاشته‌اند.

در پایان لازم می‌دانم از استاد بزرگوار جناب آقای آقاعباسی که در تمامی مراحل اجرای این پژوهش، با ارائه راهنمایی‌های ارزنده، حقیر را یاری نموده‌اند، تشکر و قدردانی نمایم. همچنین از مدیرکل فرهیخته اداره فرهنگ و ارشاد اسلامی استان کرمان «جناب آقای محبان» و «جناب آقای سعیدی» معاون فرهنگی این اداره که همواره به طرح‌های تحقیقاتی توجه ویژه‌ای دارند و مشوق نویسندگان و پژوهشگران می‌باشند، متشکر و سپاسگزار باشم و انتشار این مجموعه را مدیون مساعدت‌ها و تلاش‌های مدیرمحترم مرکز کرمان‌شناسی «جناب آقای مجید جاوید» می‌دانم که به مانند مجموعه‌های قبلی، موجبات انتشار این اقل را فراهم نموده‌اند.

با آرزوی قبولی این وجیز در پیشگاه ارواح طیبه شهدای کربلا

علی اکبر وثوقی رهبری

سیرجان - تابستان ۱۳۸۵